Υπόθεση 358/85

Γαλλική Δημοκρατία
κατά
Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου

« Παρέμβαση »

Περίληψη

Διαδικασία — Παρέμβαση — Προσφυγή κατά πράξεως οργάνου — Παρέμβαση μέλους του καθού οργάνου — Απαράδεκτη

(Οργανισμός του Δικαστηρίου ΕΚΑΧ, άρθρο 34, εδάφιο 1)

Όταν προσφυγή στρέφεται κατά πράξεως οργάνου, σ' αυτό εναπόκειται, κατά το σύστημα παροχής εννόμου προστασίας που θέσπισαν οι Συνθήκες, να υπεραμυνθεί ενώπιον του Δικαστηρίου της νομιμότητας της πράξεως, όπως σ' αυτό, επίσης, εναπόκειται να αποφασίσει για τον τρόπο με τον οποίο θα οργανώσει την προστασία των σχετικών συμφερόντων του. Θα ήταν αντίθετο προς το σύστημα αυτό να αναγνωριστεί η ύπαρξη δικαιώματος παρεμβάσεως υπέρ προσώπων που ενεργούν αποκλειστικώς ως μέλη του εν λόγω οργάνου.

ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ
της 3ης Ιουλίου 1986 *

Στην υπόθεση 358/85,

Γαλλική Δημοκρατία, εκπροσωπούμενη από τον Roland Dumas, Υπουργό Εξωτερικών Σχέσεων της Γαλλικής Δημοκρατίας, ενεργούντα εν ονόματι της εν λόγω κυβερνήσεως, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο την Πρεσβεία της Γαλλίας, 9, boulevard Prince-Henri,

προσφεύγουσα,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

κατά

Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, εκπροσωπούμενου από τον F. Pasetti Bombardella, Juris Consultum του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, επικουρούμενο από τον C. Pennera, κύριο υπάλληλο διοικήσεως, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο τη Γραμματεία του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, Kirchberg,

καθού,

που έχει ως αντικείμενο προσφυγή που ασκήθηκε δυνάμει του άρθρου 38 της Συνθήκης ΕΚΑΧ και, επικουρικώς, δυνάμει των άρθρων 173, πρώτη παράγραφος, της Συνθήκης ΕΟΚ και 146, πρώτη παράγραφος, της Συνθήκης ΕΚΑΕ, με την οποία ζητείται η ακύρωση του ψηφίσματος του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, της 24ης Οκτωβρίου 1985 περί της αναγκαίας υποδομής για την πραγματοποίηση συνεδριάσεως στις Βρυξέλλες,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

συγκείμενο από τους Mackenzie Stuart, πρόεδρο, T. Koopmans, U. Everling, K. Bahlmann και R. Joliet, προέδρους τμήματος, G. Bosco, O. Due, K. Κακούρη, T. F. O' Higgins, F. Schockweiler και J. C. Moitinho de Almeida, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: G. F. Mancini
γραμματέας: P. Heim

αφού άκουσε το γενικό εισαγγελέα,

εκδίδει την ακόλουθη

ΔΙΑΤΑΞΗ

1 Με δικόγραφο που κατέθεσαν στην γραμματεία του Δικαστηρίου, στις 2 Απριλίου 1986, οι T. von der Vring, R. Chanterie, A. Bonaccini, P. N. Price και G. M. de Vries, μέλη του Κοινοβουλίου, εκπροσωπούμενοι από τον Alan Tyrell, QC του Gray' s Inn, κατόπιν παραγγελίας του Peter Price, Solicitor στο High Court of England and Wales, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τους δικηγόρους Stanbrook και Hooper, 7, Val Sainte-Croix, L-1371, Λουξεμβούργο, ζήτησαν να παρέμβουν στην υπό κρίση υπόθεση προς υποστήριξη των αιτημάτων του καθού.

2 Η αίτηση παρεμβάσεως που κατατέθηκε κατ' εφαρμογή του άρθρου 34, πρώτη παράγραφος, του πρωτοκόλλου περί του Οργανισμού του Δικαστηρίου (ΕΚΑΧ), υποβλήθηκε σύμφωνα με το άρθρο 93, παράγραφοι 1 και 2, του κανονισμού διαδικασίας.

3 Η αίτηση παρεμβάσεως επιδόθηκε στους διαδίκους της κύριας δίκης σύμφωνα με το άρθρο 93, παράγραφος 3, του κανονισμού διαδικασίας.

4 Με υπόμνημα που κατέθεσε στη γραμματεία του Δικαστηρίου στις 23 Μαΐου 1986 η γαλλική κυβέρνηση ζήτησε από το Δικαστήριο να απορρίψει την εν λόγω αίτηση. Το Κοινοβούλιο δεν κατέθεσε παρατηρήσεις σχετικά με την αίτηση εντός της ταχθείσας προθεσμίας.

5 Οι αιτούντες να παρέμβουν ισχυρίζονται ότι τόσο ως συντάκτες, μαζί με τριάντα άλλα μέλη του Κοινοβουλίου, της εν λόγω προτάσεως ψηφίσματος, όσο και ως εκλεγέντα μέλη του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, έχουν κοινό, άμεσο και ειδικό συμφέρον για την έκβαση της διαφοράς. Παρατηρούν ότι σκοπός της προτάσεως είναι η βελτίωση των συνθηκών εργασίας τους και καθώς και εκείνων του Κοινοβουλίου. Αναφερόμενοι στις δύο αποφάσεις του Δικαστηρίου, της 10ης Φεβρουαρίου 1983 (Λουξεμβούργο κατά Κοινοβουλίου, 230/81, Συλλογή 1983, σ. 255) και της 10ης Απριλίου 1984 (Λουξεμβούργο κατά Κοινοβουλίου, 108/83, Συλλογή 1984, σ. 1945), οι πέντε αιτούντες τονίζουν ότι στις εν λόγω υποθέσεις το Κοινοβούλιο δεν έθιξε ορισμένα θεμελιώδη ζητήματα, τα οποία υπάρχει κίνδυνος, αν δεν τους επιτραπεί η παρέμβαση, να μη θιγούν και πάλι με αποτέλεσμα η έκβαση της υπό κρίση υποθέσεως να επιδεινώσει την κατάστασή τους.

6 Η γαλλική κυβέρνηση υποστηρίζει ιδίως ότι τα μέλη του Κοινοβουλίου δεν έχουν κανένα άμεσο και ειδικό συμφέρον να παρέμβουν στην υπόθεση. Η κυβέρνηση θεωρεί ότι το συμφέρον που επικαλούνται οι αιτούντες, αν υποτεθεί ότι υφίσταται πράγματι και είναι βάσιμο, δεν είναι παρά το συμφέρον του ίδιου του Κοινοβουλίου.

7 Κατά το άρθρο 34, πρώτη παράγραφος, του πρωτοκόλλου περί του Οργανισμού του Δικαστηρίου (ΕΚΑΧ), δικαίωμα παρεμβάσεως έχουν τα πρόσωπα « που έχουν συμφέρον στην επίλυση διαφοράς που έχει υποβληθεί στο Δικαστήριο ».

8 Η ύπαρξη του συμφέροντος αυτού πρέπει να εκτιμηθεί σε σχέση με το αντικείμενο της προσφυγής με την οποία, στην προκειμένη περίπτωση, ζητείται η ακύρωση του ψηφίσματος του Κοινοβουλίου, της 24ης Οκτωβρίου 1985, περί της αναγκαίας υποδομής για την πραγματοποίηση συνεδριάσεων στις Βρυξέλλες.

9 Δεδομένου ότι η προσφυγή στρέφεται κατά πράξεως οργάνου, σ' αυτό εναπόκειται, κατά το σύστημα παροχής εννόμου προστασίας που θέσπισαν οι Συνθήκες, να υπεραμυνθεί ενώπιον του Δικαστηρίου της νομιμότητας της πράξεως, όπως σ' αυτό, επίσης, εναπόκειται να αποφασίσει για τον τρόπο με τον οποίο θα οργανώσει την προστασία των σχετικών συμφερόντων του. Θα ήταν αντίθετο προς το σύστημα αυτό να αναγνωριστεί η ύπαρξη δικαιώματος παρεμβάσεως υπέρ προσώπων που ενεργούν αποκλειστικώς ως μέλη του εν λόγω οργάνου.

10 Όλα όμως τα συμφέροντα που προέβαλαν οι αιτούντες στηρίζονται αποκλειστικώς στην ιδιότητά τους ως μελών του Κοινοβουλίου. Κατά συνέπεια, οι αιτούντες δεν απέδειξαν την ύπαρξη επαρκώς ειδικού συμφέροντος που να δικαιολογεί την παρέμβασή τους στη διαφορά.

11 Για τους λόγους αυτούς πρέπει να απορριφθεί η αίτηση παρεμβάσεως που υπέβαλαν.

Για τους λόγους αυτούς

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

διατάσσει:

1) Απορρίπτει την αίτηση παρεμβάσεως που υπέβαλαν οι von der Vring, R. Chanterie, A. Bonaccini, P. N. Price και G. M. de Vries.

2) Καταδικάζει τους αιτούντες να παρέμβουν στα έξοδα της διαδικασίας παρεμβάσεως.

Λουξεμβούργο, 3 Ιουλίου 1986.

Ο γραμματέας

P. Heim

Ο πρόεδρος

A. J. Mackenzie Stuart